

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 41/2018-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., Námestie sv. Egídia 40/93, Poprad, v mene ktorej koná advokát JUDr. Jozef Beňo, PhD., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky; čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd; čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b), c) a d) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; čl. 14 bodu 5, čl. 47, čl. 48 bodu 2 a čl. 50 Charty základných práv Európskej únie; čl. 2 bodu 3 písm. a), b) a c) a čl. 14 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, ako aj čl. 54 a nasl. Schengenského vykonávacieho dohovoru z 19. júna 1990 postupom disciplinárneho senátu Súdnej rady Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ds 1/2016 a jeho rozhodnutím zo 14. februára 2017 a postupom odvolacieho disciplinárneho senátu Súdnej rady Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Dso 3/2017 a jeho rozhodnutím z 28. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2017 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“); čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“); čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b), c) a d) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“); čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol“); čl. 14 bodu 5, čl. 47, čl. 48 bodu 2 a čl. 50 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“); čl. 2 bodu 3 písm. a), b) a c) a čl. 14 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“), ako aj čl. 54 a nasl. Schengenského vykonávacieho dohovoru (ďalej len „vykonávací dohovor“) z 19. júna 1990 postupom disciplinárneho senátu Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „senát“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ds 1/2016 a jeho rozhodnutím zo 14. februára 2017 a postupom odvolacieho disciplinárneho senátu Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací senát“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Dso 3/2017 a jeho rozhodnutím z 28. septembra 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že rozhodnutím senátu sp. zn. 3 Ds 1/2016 zo 14. februára 2017 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia nezlučiteľného s funkciou sudcu podľa § 116 ods. 3 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) za to, že v 3 prípadoch v rokoch 2005 až 2015 nekonal plynulo bez zbytočných prieťahov, čím okrem iného zavinené porušil povinnosť sudcu konať svedomite v zmysle § 30 ods. 4 zákona o sudcoch.

Podľa 1. skutku po tom, ako sa 6. marca 2015 stal zákonným sudcom vo väzobnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] vedenej Okresným súdom Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 T 31/2015, v ktorej väzba začala 11. decembra 2014, nevykonával svoje povinnosti sudcu svedomito, keď na hlavnom pojednávaní 11. mája 2015 nerozhodol o ďalšom trvaní väzby uznesením podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku

do uplynutia lehoty, ktorá bola základnou lehotou väzby v prípravnom konaní, teda do 10. júla 2015, ani obžalovaného z väzby neprepustil, hoci na hlavnom pojednávaní 11. mája 2015 tak mohol rozhodnúť, a takto nerozhodol ani po osobitnom upozornení Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“), ktorý po ukončení odvolacieho konania spis vrátil okresnému súdu 8. júla 2015 s písomným upozornením, že vo veci nebolo rozhodnuté o ďalšom trvaní väzby a že základná lehota väzby končí 10. júla 2015 a spis 6. novembra 2015 bez tohto rozhodnutia predložil krajskému súdu, ktorý príkazom sp. zn. 3 To 41/2015 zo 6. novembra 2015 obžalovaného prepustil z väzby. Obžalovaný takto nezákonne vykonal väzbu v dobe od 10. júla do 6. novembra 2015.

Podľa 2. skutku sťažovateľ po tom, ako sa 17. júna 2005 stal zákonným sudcom v trestnej veci obžalovaných [REDAKOVANÉ] a spol. vedenej okresným súdom pod sp. zn. 6 T 96/2005, nevykonával svoje povinnosti sudcu svedomito a svojou nečinnosťou spôsobil vo veci priet'ahy, pričom rozsudok vyhlásený 7. decembra 2009 písomne vyhotovil až 26. augusta 2010 a po neúspešnom doručovaní rozsudku obžalovanému [REDAKOVANÉ] začal vykonávať procesné úkony potrebné na zistenie pobytu obžalovaného až do 17. januára 2013 a po doručení rozsudku obžalovanému [REDAKOVANÉ] 13. mája 2013 dal pokyn na predloženie spisu krajskému súdu až 10. novembra 2014.

Podľa 3. skutku sťažovateľ po tom, ako sa 15. decembra 2010 stal zákonným sudcom v trestnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] vedenej okresným súdom pod sp. zn. 7 T 59/2010, povinnosti sudcu nevykonával svedomito a svojou nečinnosťou spôsobil vo veci priet'ahy, keď počnúc 28. októbrom 2014 (odo dňa zistenia, že zápisnica z hlavného pojednávania z 27. októbra 2014 nebola asistentkou jeho senátu vyhotovená) až do podania disciplinárneho návrhu nevykonával žiadny úkon smerujúci k realizácii šetrenia dôvodov jej nevyhotovenia a k prípadnej rekonštrukcii tejto časti spisu v súlade s ustanovením § 198 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov (ďalej len „spravovací poriadok“) až 19. marca 2015 dal pokyn súdnej tajomníčke na vyhotovenie predkladacej správy a predloženie spisu krajskému súdu na odvolacie konanie bez tejto zápisnice, v dôsledku čoho bol spis 1. apríla 2015 predložený krajskému súdu, ktorý ho 3. augusta 2015 vrátil ako

predčasne predložený s pokynmi na vyhotovenie zápisnice z hlavného pojednávania a zápisnice o hlasovaní senátu z 27. októbra 2014.

Za uvedené skutky mu bolo uložené disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 zákona o sudcoch, teda odvolanie z funkcie sudcu.

3. Proti rozhodnutiu senátu sťažovateľ 15. februára 2017 podal odvolanie, ktoré písomne doplnil 6. apríla 2017. Uviedol najmä, že senát opomenul vysporiadať sa so skutočnosťami, ktoré sú naozaj kardinálne, právne významné a závažné, resp. sa nimi zaoberal iba okrajovo, a to aj preto, že nevykonal riadne predbežné šetrenie, dokazovanie a uspokojil sa iba s tvrdeniami a dôkazmi uvedenými v návrhu na začatie disciplinárneho konania, odňal mu možnosť konať pred súdom, keď rozhodol v jeho neprítomnosti, porušil zásady ukladania trestu, vyhodnotenie dôkazov bolo jednostranné, boli odmietnuté návrhy na doplnenie dokazovania, neboli vykonané všetky dôkazy, resp. žiadne dôkazy, ktoré žiadal vykonať, a prakticky mu bolo odňaté právo na vyvrátenie dôkazov proti nemu, boli tiež odmietnuté návrhy na vykonanie dôkazov v jeho prospech, došlo k preklúzii lehoty na podanie disciplinárneho návrhu a nebolo ústavne konformne aplikované hmotné a procesné právo.

4. Rozhodnutím odvolacieho senátu sp. zn. 2 Dso 3/2017 z 28. septembra 2017 bolo rozhodnutie senátu sp. zn. 3 Ds 1/2016 zo 14. februára 2017 zrušené s tým, že sťažovateľ sa uznáva vinným zo spáchania rovnakých skutkov ako podľa zrušeného rozhodnutia senátu, avšak s tým, že v 1. skutku sa dopustil závažného disciplinárneho previnenia nezlučiteľného s funkciou sudcu podľa § 116 ods. 3 písm. b) zákona o sudcoch, kým v 2. a 3. skutku sa dopustil závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. f) zákona o sudcoch, za čo mu bolo uložené ako disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 zákona o sudcoch odvolanie z funkcie sudcu.

5. Zásadné námietky sťažovateľa možno zhrnúť tak, že masívnym spôsobom boli porušené v konaní jeho práva ako disciplinárne stíhaného sudcu na spravodlivé konanie a bolo s ním konané ako s bezprávnym občanom. Konkrétne ide o tieto pochybenia:

5.1 Senát nevykonával žiadne dôkazy v prospech sťažovateľa, najmä také, ktoré boli reálne schopné privodiť zmenu rozhodnutia (opomenuté dôkazy), ich vykonanie bolo svojvoľne odmietnuté, čo nebolo buď vôbec alebo relevantne zdôvodnené.

Sťažovateľ žiadal zaoberať sa jeho diskrimináciou zo strany vedenia okresného súdu, ako aj vplyvom dlhotrvajúcej a opakovanej práceneschopnosti na jeho výkon ako sudcu. Namietal tiež, že hodnotenie jeho osoby vypracoval iba jeden hodnotiteľ, za čo na neho dal trestné oznámenie, a preto navrhol vypočuť druhú hodnotiteľku dr. [REDAKOVANÉ], pričom existujúce hodnotenie považuje za nulité. Navrhol vypočuť súdnu tajomníčku [REDAKOVANÉ] ku skutočnostiam evidencie väzby kanceláriou vo vzťahu ku 1. skutku, a to k tomu, či v spise bol prísip krajského súdu upozorňujúci sťažovateľa na uplynutie zákonnej lehoty väzby. Navrhoval vypočuť aj dve bývalé asistentky, ktoré mali dosvedčiť, že predseda okresného súdu si bez oprávnenia nechával bežne jeho trestné spisy aj viac ako 5 mesiacov u seba, čo urobil aj v prípade spisu podľa 3. skutku. Sťažovateľ preto nemohol zaviniť nerekonštruovanie časti tohto spisu, lebo sa o tom nedozvedel. K tejto skutočnosti, ako aj k zaujatosti a diskriminačnému konaniu zo strany predsedu okresného súdu navrhol vypočuť aj dr. [REDAKOVANÉ]. Uvádza tiež, že v 3. skutku bola informácia o prietahu doručená predsedovi okresného súdu 22. júla 2015, preto 22. januára 2016 uplynula subjektívna prekluzívna lehota 6 mesiacov na podanie disciplinárneho návrhu, čo však v konaní nebolo preverené. Ak by boli vypočutí navrhovaní svedkovia, tak by vyvrátili obsah hodnotenia, ako aj s tým spojený účelový postup jeho doručenia sťažovateľovi, preukázali by zaujatý a šikanózný prístup vedenia súdu voči sťažovateľovi, ale aj to, že predseda súdu si v rozpore so zákonom na viacero mesiacov (aj pol roka) berie živé spisy, čím by sa sťažovateľ vyvinil minimálne z prietahov v 3. skutku, ale zrejme aj v 1. a 2. skutku. Preukázalo by sa, že zo strany súdu nie sú vytvorené podmienky pre prácu sťažovateľa a že je neporiadok v organizácii práce súdu, a to aj tým, že trestná kancelária neviduje lehoty väzby, hoci je jej úlohou sledovať, kedy končí väzobná lehota a predložiť spis sudcovi. Kópiou doručovacej knihy okresného súdu či knihy odosielanej pošty na krajský súd sa mohlo zistiť, kedy list preukazujúci zmeškanie 6-mesačnej prekluzívnej lehoty na podanie návrhu skutočne došiel do sféry predsedu súdu. Všetky tieto dôkazy by po ich vykonaní minimálne v 2 skutkoch mohli sťažovateľa vyvíňovať z toho, čo sa mu kladie za vinu a boli spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Senát vykonanie týchto dôkazov odmietol

hlavne z dôvodu, že sťažovateľ ich navrhol až na ústnom pojednávaní, hoci mal dovtedy dosť času urobiť tak písomne. Postup, podľa ktorého na neskôr navrhnuté dôkazy sa neprihliadne, sa praktizuje len v konaní podľa Civilného sporového poriadku, v trestnom konaní takýto dôvod zamietnutia vykonania dôkazov neexistuje. Obvinený môže kedykoľvek na hlavnom pojednávaní do skončenia dokazovania predkladať dôkazy, resp. navrhnovať ich vykonanie súdom, pričom je to aj vec taktiky. Dôvod odmietnutia zisťovať pravosť hodnotenia sťažovateľa senát uviedol tak, že mu nie je možné porozumieť, ale ani zistiť, čo bolo vlastne dôvodom odmietnutia navrhované dôkazy vykonať. Podľa senátu netreba preverovať osobné animozity, lebo na konanie nemali vplyv, hoci v skutočnosti animozita bola dôvodom protiprávneho zadržovania spisov niektorých sudcov v kancelárii predsedu. Senát nijako neodôvodnil, prečo nevypočul obe asistentky k otázke držania spisov aj po dobu pol roka predsedom súdu. Do úvahy sa tak brali výlučne dôkazy a skutočnosti produkované predsedom súdu ako navrhovateľom. Senát sa teda nezaoberal ďalšími navrhovanými dôkazmi, ktoré mohli mať vplyv na posúdenie skutkového stavu z hľadiska tvrdení sťažovateľa.

5.2 V konaní neboli rešpektované procesné práva sťažovateľa, najmä právo na obhajobu, právo na osobnú prítomnosť na prejednaní veci vrátane osobnej prítomnosti obhajcu, právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania, právo na účasť svedkov vo svoj prospech a ich vypočutie, právo na odpoveď na námietky.

Sťažovateľ sa v konaní domáhal riadneho zistenia skutočného stavu a z tohto dôvodu sa dožadoval vypočutia svedkov vo svoj prospech, navrhol doplniť dokazovanie dôkazmi významnými z jeho pohľadu, dožadoval sa posúdenia ním uvádzaných právnych a skutkových dôvodov, domáhal sa osobnej účasti na pojednávaní odvolacieho senátu. Napriek tomu (hoci sa dôvodne ospravedlnil) odvolací senát vec prerokoval v jeho neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti jeho obhajcu. Nebola mu daná príležitosť, aby svoju obhajobu mohol predniesť buď osobne alebo prostredníctvom obhajcu v odvolacom konaní, kde sa rozhodovalo definitívne o závažnom disciplinárnom previnení nezlučiteľnom s funkciou sudcu. Ide o najprísnejšie disciplinárne opatrenie (trest), ktorý pri použití analógie s trestným právom (§ 150 ods. 2 zákona o sudcoch) zodpovedá konaniu o zločine so sadzbou nad 10 rokov odňatia slobody. V takom prípade podľa § 252 ods. 3, resp. § 293

ods. 6 Trestného poriadku vôbec nemožno konať v neprítomnosti obvineného. Pritom sťažovateľ sa včas ospravedlnil a poukázal na svoj zdravotný stav neumožňujúci mu účasť na pojednávaní, čo je dostatočne dôvodné. Tým mu nebola daná možnosť zaujať stanovisko k vyjadreniu predsedu súdu ako navrhovateľa na jeho odvolanie či reagovať na záverečnú reč. Ak sťažovateľ mal právo, aby sa obhajoval sám alebo prostredníctvom obhajcu, aj obhajca mal byť prítomný na pojednávaní. Odvolací senát odôvodnil rozhodovanie v neprítomnosti sťažovateľa odkazom na ustanovenie § 122 ods. 2 Trestného poriadku s použitím § 150 ods. 2 zákona o sudcoch s tým, že podľa tohto ustanovenia vraj vyzval a súčasne poučil sťažovateľa v osobitnom predvolaní, že ak sa nebude môcť verejného zasadnutia odvolacieho senátu zúčastniť, nech predloží lekárske potvrdenie o tom, že sa nemôže zúčastniť, lebo by to ohrozovalo jeho život, vážne zhoršilo jeho zdravotný stav alebo svojou účasťou by rozširoval nebezpečnú nákazlivú chorobu. Sťažovateľ sa však ospravedlnil len podaním datovaným 25. septembra 2017 doručeným elektronicky 26. septembra 2017, nepredložil odvolacím senátom vyžadované lekárske potvrdenie vo vyžiadanej podobe a svoje elektronické podanie písomne nepotvrdil do 3 dní, resp. do momentu verejného zasadnutia v zmysle ustanovenia § 62 ods. 1 poslednej vety Trestného poriadku. Odvolací senát pritom musel primerane aplikovať ustanovenie § 293 ods. 5 Trestného poriadku. O účasti obhajcu odvolací senát tvrdil, že predvolanie prevzal včas, ale právo účasti nevyužil, a preto sa konalo v jeho neprítomnosti. Podľa názoru sťažovateľa odvolací senát zásadne porušil zákon a tým aj ústavné práva sťažovateľa. Ustanovenie § 122 ods. 2 Trestného poriadku neumožňuje stanoviť v predvolaniach také špeciálne podmienky neúčasti zo zdravotných dôvodov, resp. nemá žiadne zmocňovacie ustanovenie, na základe ktorého by odvolací senát (súd) mohol stanovovať špeciálne podmienky pre rozhodovanie v prípade neúčasti. Toto zákonné ustanovenie vôbec o ničom takom nepojednáva. Také podmienky neúčasti sú možné len v konaní podľa Civilného sporového poriadku a sú stanovené priamo zákonom. V trestnom konaní je možné povinnosti ukladať len na základe zákona a spôsobom uvedeným zákonom, resp. na základe zmocňovacieho ustanovenia zákona. Samotný zákon o sudcoch podmienky neúčasti disciplinárne stíhaného sudcu na konaní stanovuje miernejšie ako Trestný poriadok, a to iba tak, že postačuje dôvodné ospravedlnenie. Ospravedlnenie sťažovateľa takým bolo. Navyše sťažovateľ dodáva, že v skutočnosti žiadne také špeciálne predvolanie odvolacieho senátu,

aké sa uvádza v jeho rozhodnutí, nedostal, nebolo mu doručené, išlo iba o obvyklé predvolanie ako v prípade iných nariadených termínov. Preto odvolací senát mal a musel akceptovať dôvodné a vierohodné ospravedlnenie sťažovateľa zo zdravotných dôvodov podporené dokladom o práceneschopnosti, ktoré bolo doručené včas a predpísaným spôsobom. Keďže bolo doručené senátu 26. septembra 2017, 3-dňová lehota, do ktorej ho bolo potrebné písomne doplniť (§ 62 ods. 1 posledná veta Trestného poriadku), začala plynúť až 27. septembra 2017 a ospravedlnenie malo byť poslané poštou najneskôr do polnoci 29. septembra 2017. Je teda lživé a v rozpore so zákonom tvrdenie odvolacieho senátu, podľa ktorého lehota uplynula 28. septembra 2017 a boli splnené podmienky na konanie pri neúčasti sťažovateľa. Pri zaslaní poštou do 3 dní by aj tak písomné podanie prišlo asi až na 6. deň do reálnej sféry odvolacieho senátu. Preto neboli splnené procesné podmienky na to, aby sa rozhodovalo v neprítomnosti sťažovateľa. Je to tak tým viac, že (ako na to bolo už poukázané) vo veci bolo nutné aplikovať v súvislosti s neúčastou sťažovateľa ustanovenie § 293 ods. 6 Trestného poriadku, ktoré možnosť vykonania pojednávania v jeho neprítomnosti nepripúšťa. Z neúčasti sa hodnoverne ospravedlnil aj obhajca, preto tvrdenie, že právo účasti nevyužil, je rovnako mylné, dokonca lživé.

5.3 V samotnom konaní a napokon aj v samotnom rozhodnutí nebolo vôbec, resp. patrične odpovedané na takmer žiadnu zo sťažovateľom uplatnených podstatných a relevantných námietok, argumentov, a to či právnych alebo skutkových.

Sťažovateľ namieta, že hoci vo svojom odvolaní, resp. v konaní pred senátom uviedol viaceré námietky zásadného významu, odvolací senát na prevažnú časť týchto námietok vôbec neprihliadol a nijako sa s nimi nevysporiadal. Sťažovateľ v konaní argumentoval aj tak, že žiadal zaoberať sa jeho diskrimináciou zo strany vedenia súdu vplyvom jeho dlhotrvajúcej a opakovanej práceneschopnosti, namietal správnosť a zákonnosť svojho hodnotenia, navrhoval dôkazy, vykonanie ktorých mu bolo bezdôvodne odopreté, hoci mohli jeho vinu zmeniť či zmierniť. Čo sa týka právnych skutočností, sťažovateľ ku všetkým 3 skutkom argumentoval tým, že sa stali v čase ešte pred právoplatnosťou skoršieho rozhodnutia senátu sp. zn. 4 Ds 4/2014, teda pred 1. augustom 2015, a preto nemôže ísť v jeho prípade o recidívu v pravom slova zmysle, ktorú vyžaduje zákon na to, aby disciplinárne previnenie bolo nezlučiteľné s výkonom funkcie sudcu.

Podľa zákona je predpokladom pre takúto kvalifikáciu disciplinárneho previnenia predchádzajúce právoplatné uloženie disciplinárneho opatrenia za závažné disciplinárne previnenie. V tejto súvislosti ku skutku 1 uviedol, že prípis krajského súdu, ktorý ho mal upozorňovať na koniec zákonnej lehoty väzby, v spise nevidel, zrejme tam nebol alebo nebol zažurnalizovaný, pričom trestná kancelária ho na túto skutočnosť vôbec neupozornila. Tento prípis sa v spise našiel až v októbri 2015, keď vo veci rozhodoval druhýkrát po tom, ako sa spis vrátil z krajského súdu. Pokiaľ ide o 2. skutok, prízvukoval, že obžalovaní sú z F [REDAKOVANÉ] a bol veľký problém zabezpečiť ich účasť na súde. Vo vzťahu k 3. skutku uvádzal, že 27. októbra 2014 nekonal so svojou asistentkou, ale s asistentkou iného senátu, ktorá nezalohovala kópiu zápisnice v počítači, takže nemal zápisnicu so záverečnými rečami, do spisu založil úradný záznam a fotokópiu záverečnej reči prokurátora a takto poslal spis krajskému súdu, ktorý mu ho 3. augusta 2015 vrátil ako predčasne predložený. Po vrátení spisu z krajského súdu ho mal vo svojej kancelárii predseda súdu až do januára 2016. Takýto postup bol obvyklý, predseda súdu viacero spisov mal vo svojej kancelárii aj niekoľko mesiacov. Neuloženie zápisnice do počítača potvrdila asistentka [REDAKOVANÉ]. Keďže predseda súdu sa o chýbajúcej zápisnici dozvedel už 22. júla 2015 a disciplinárny návrh podal až 25. januára 2016, došlo k uplynutiu 6-mesačnej prekluzívnej lehoty podľa § 120 ods. 7 zákona o sudcoch. Niekoľko rokov predseda súdu postupoval voči sťažovateľovi animózne a diskriminačne, čo mohli dosvedčiť svedkovia. Sťažovateľ ďalej uviedol, že má veľké zdravotné problémy, bol viackrát a dlhodobo práceneschopný. JUDr. [REDAKOVANÉ] naňho vypracoval hodnotenie v rozpore s predpísaným postupom, čo tiež vie preukázať svedkom (druhým hodnotiteľom). Obhajca sťažovateľa poukázal na nepravú recidívu v jeho konaní, ktorá vylučuje možnosť odvolania z funkcie sudcu. Uviedol tiež, že moment spáchania 1. skutku nastal pred právoplatnosťou predchádzajúceho disciplinárneho rozhodnutia. Uviedol ďalej, že pokiaľ ide o 3. skutok, uplynula 6-mesačná prekluzívna lehota na podanie návrhu s tým, že spisy neboli v dispozícii sťažovateľa, ale u predsedu súdu. V súvislosti s 2. skutkom tvrdil aj to, že vo vzťahu k nevyhotoveniu rozsudku v roku 2010 dvojročná premlčacia lehota uplynula. Napokon ešte vo svojom vyjadrení žiadal, aby sa pri uznaní viny postupovalo podľa zásad pre ukládanie súhrnného trestu s tým, že nanajvýš by mohlo ísť o nepravú recidívu, ktorá nedáva možnosť odvolania z funkcie sudcu. Sťažovateľ teda namietal viacero skutkových i právnych okolností, ale na väčšinu z nich senát, ale ani

odvolací senát nedali žiadnu odpoveď. Čo sa týka premlčania subjektívnej lehoty, odvolací senát túto otázku odbil len jednou vetou s tým, že návrh bol podaný v súlade s lehotami, avšak nijako neodôvodnil, ako k tomuto právnomu záveru došiel. Argumentácia senátu je zmätočná a rovnako nedáva odpoveď na to, ako môžu byť návrhy za konania v roku 2010, či dokonca i 2013 a 2014, ktoré boli vlastne čiastkovými útokmi pokračujúceho konania, za ktoré už bol postihnutý, podané včas. Vo vzťahu k 3. skutku túto skutočnosť neodôvodnil vôbec. Nijako neodôvodnil ani to, či sa sťažovateľ mal dopustiť jedného pokračujúceho disciplinárneho previnenia viacerými skutkami, či troch trvácich disciplinárnych previnení a prečo ide o nové skutky, a nie o skutky, ktoré sú čiastkovými útokmi predchádzajúceho disciplinárneho previnenia, a prečo nie je možné uložiť súhrnné disciplinárne opatrenie, resp. spoločný trest či trest úhrnný. Veď pri ukladaní disciplinárnych opatrení je nutné vzhľadom na ustanovenie § 150 zákona o sudcoch aplikovať Trestný zákon. Zo znenia 1. skutku je zrejmé, že o prepustení z väzby mal rozhodnúť 10. júla 2015. To bola jeho zákonná povinnosť a vtedy došlo k spáchaniu skutku. Čas do 6. novembra 2015 nebol krytý jeho zavinením, pretože vôbec nevedel, že lehota väzby uplynula, a ani ho nikto na to neupozornil. Predloženie spisu 6. novembra 2015 bolo čisto administratívnym aktom, ktorý sa neviaže na jeho zodpovednosť. Pri 2. skutku nie je možné mu klásť za vinu konanie v roku 2005, 2009, 2010 či 2013, lebo okrem toho, že uplynula lehota 2 rokov od spáchania skutku, išlo minimálne tiež o ďalší čiastkový útok tvoriaci súčasť pokračovacieho deliktu, za ktoré iné čiastkové útoky už bol disciplinárne potrestaný, pričom jednota skutku bola pretrhnutá podaním nového disciplinárneho návrhu. Keď už nič iné, priesťahy od roku 2005 až do roku 2013, ktoré nie sú vôbec popísané a konkretizované, nemali byť kvalifikované ako priesťahy a priesťahy po roku 2013 nebolo možné kvalifikovať ako závažné disciplinárne previnenie, ktoré je len jedným z čiastkových útokov pokračujúcej činnosti, resp. nečinnosti sťažovateľa. V každom prípade sa malo postupovať podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona a malo byť uložené spoločné disciplinárne opatrenie po zrušení predchádzajúceho disciplinárneho rozhodnutia. Tento istý postup sa týka aj 3. skutku, pričom tu došlo aj k preklúzii subjektívnej lehoty na podanie návrhu. Senát, ale ani disciplinárny senát sa vôbec nezaoberali otázkou zavinenia, teda či išlo o úmyselné alebo nedbanlivostné zavinenie, hoci až do 30. júna 2017 bolo nutné aplikovať Trestný zákon, ktorý pre trestnosť skutkov vyžaduje úmyselné zavinenie, ak sa výslovne neuvádza, že postačí zavinenie

z nedbanlivosti. Až po 30. júni 2017 sa do zákona o sudcoch zaviedlo výslovné ustanovenie § 115a, podľa ktorého na disciplinárne previnenie postačí zavinenie sudcu z nedbanlivosti, ak sa výslovne nevyžaduje zavinenie z nedbanlivosti (zrejme správne má byť „ak sa výslovne nevyžaduje úmyselné zavinenie“, pozn.). Skutky sťažovateľa boli spáchané pred týmto dátumom, takže bolo nutné posudzovať ich podľa zákona platného v čase ich spáchania. Pritom o úmyselnom zavinení (resp. o zavinení vôbec) nie je v rozhodnutí ani len zmienka. Odhliadnuc od uvedeného vykonaným dokazovaním nebola vyvrátená obrana sťažovateľa, podľa ktorej inkriminovaná písomnosť z krajského súdu sa v čase, keď so spisom disponoval, v tomto spise nenachádzala. V tomto smere predseda súdu neuniesol dôkazné bremeno, ktoré bolo na jeho strane. V rozhodnutí nie je ani odpoveď na už uvádzané viaceré a dlhodobé práceneschopnosti sťažovateľa, ani na to, že predseda súdu držal spisy niekoľko mesiacov, lehoty väzieb sa v trestnej kancelárii neevidujú, teda rozhodnutie senátu nereagovalo ani na námietky organizačného charakteru. V konaní sťažovateľa ide vlastne o pokračujúci disciplinárny delikt či trváci disciplinárny delikt, kde je zachovaná totožnosť konania i skutku. Pri pokračujúcom trestnom čine je totiž totožnosť skutku zachovaná, ak niektorý z čiastkových útokov pribudne alebo ubudne. Za takýto disciplinárny delikt spáchaný viacerými útokmi už bol sťažovateľ právoplatne potrestaný. Preto nejde o opakovanie, ale o pokračovanie v konaní, ktoré napĺňa znaky disciplinárneho deliktu a ktoré bolo spáchané skôr, ako nadobudlo právoplatnosť jeho predchádzajúce disciplinárne odsúdenie. Protiprávnym spôsobom bol sťažovateľ za ten istý skutok potrestaný dvakrát, čo je porušením zásady ne bis in idem.

5.4 Samotné rozhodnutia senátu a odvolacieho senátu podľa sťažovateľa nespĺňajú požiadavky z hľadiska odôvodnenia pre nepresvedčivosť, neúplnosť, nereagovanie na námietky a sú z týchto dôvodov nepreskúmateľné a arbitrárne.

Sťažovateľ tvrdí, že v rozhodnutiach chýbajú všetky tie skutočnosti, ktoré uvádzal už v bodoch 1 až 3.

5.5 Odvolací senát neposkytol účinnú ochranu porušených práv a slobôd sťažovateľa podľa ústavy, listiny, dohovoru, protokolu, charty, paktu a vykonávacieho dohovoru, hoci bol povinný tak urobiť a odňal mu tak právo na účinný opravný prostriedok, neposkytol

účinnú ochranu základných práv a slobôd a nezabezpečil preskúmanie dôkazov a rozhodnutia senátu.

Sťažovateľ tvrdí, že napriek tomu, že v prvostupňovom konaní a v rozhodnutí senátu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, na obhajobu, na súdnu a inú ochranu, neboli vykonané žiadne dôkazy v jeho prospech, vyhodnotenie dôkazov bolo jednostranné, nebolo rešpektované jeho právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania, účasť svedkov vo svoj prospech, právo na odpoveď na námietky, hoci sa v podanom odvolaní domáhal nápravy, odvolací senát tieto porušenia práv nesanoval, práve naopak, navýšil ich ešte o ďalšie porušenia práv, keď napríklad rozhodol protiprávne v neprítomnosti sťažovateľa. Nedal tiež odpoveď na vážne argumenty uplatnené sťažovateľom a jeho rozhodnutie nespĺňa požiadavky z hľadiska odôvodnenia pre nepresvedčivosť, neúplnosť znamenajúcu nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť. Odvolací senát len laxne a formálne pristúpil k preverke prvostupňového konania.

5.6 V celom konaní došlo k ústavne nekonformnému výkladu o aplikácii práva, neboli v súlade so zákonom primerane použité normy trestného práva a ak boli, tak boli aplikované absolútne neprimerane, čím došlo k svojvôli.

Sťažovateľ je toho názoru, že v konaní došlo k nesprávnemu a ústavne nekonformnému výkladu o aplikácii práva, najmä Trestného zákona a Trestného poriadku. Disciplinárne konanie má povahu a znaky trestného konania, pričom senát je povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na základné zásady, ktoré sa aplikujú v trestných veciach, resp. aj u správnych deliktov. Disciplinárne konanie je upravené v tretej časti zákona o sudcoch a podľa § 150 ods. 2 sa pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sudcu primerane použije prvá časť Trestného zákona a na disciplinárne konanie sa primerane použije Trestný poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné. Možno ďalej hovoriť o svojvôli pri výklade a aplikácii zákona senátom, pretože tento sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že zásadne poprel ich účel a význam, nerešpektoval ani ustálenú judikatúru či právnu teóriu. Pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sťažovateľa sa vôbec neaplikovali ustanovenia prvej časti Trestného zákona, najmä o ukladaní trestov, a Trestný poriadok sa

vykladal úplne mylne. Bližšie zdôvodnenie nesprávnej a protiústavnej aplikácie práva či jeho neaplikácie je uvedené v bodoch 1 až 4.

6. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1./ Základné práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ]..., sudcu Okresného súdu v Kežmarku a to:

právo na súdnu a inú ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a Čl. 36 ods. 1 Ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd,

právo na spravodlivé prejednanie záležitosti podľa Čl. 6 ods. 1 (Európskeho) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Čl. 47 prvej vety Charty základných práv Európskej únie,

právo na prejednanie veci vo svojej prítomnosti a právo na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a Čl. 38 ods. 2 Ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd,

právo na obhajobu a právo obhajovať sa osobne v zmysle Čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, Čl. 40 ods. 3 Ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, Čl. 6 ods. 1, ods. 3, písm. b), c), d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Čl. 14 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, bod 1, bod 3 písm. b), d), e), hlavy VI., Čl. 47, Čl. 48, bod. 2) Charty základných práv európskej únie,

právo na účinný opravný prostriedok podľa Čl. 2 bod. 3 písm. a, b, c, Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a podľa Čl. 13 Dohovoru a Čl. 47 druhej vety Charty základných práv Európskej únie, ktorého sa dožadoval v súvislosti s ochranou jeho ústavných práv najmä podľa Čl. 17 ods. 2, Čl. 46, Čl. 48 a Čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky,

právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech, ich účasť za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu podľa Čl. 6 ods. 3 písm. d), Čl. 14 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach,

právo na preskúmanie dôkazov a rozsudku vyšším súdom podľa Čl. 14 bod 5 Charty základných práv Európskej únie,

právo nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený podľa Čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, Čl. 40 ods. 5 Ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, Čl. 14 ods. 7 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, Čl. 4 Protokolu č.7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako i Čl. 54 a nasl. Schengenského vykonávacieho dohovoru, zo dňa 19.06.1990, prevzatého do právneho poriadku SR zmluvou o pristúpení SR k EÚ publikovaný pod číslom 185/2004 Z.z. a Čl. 50 Charty základných práv Európskej únie,

postupom a rozhodnutím Odvolacieho disciplinárneho senátu Bratislava sp. zn. 2 Dso 3/2017 z 28.9.2017, ako i tomuto rozhodnutiu predchádzajúcim postupom a rozhodnutím Disciplinárneho senátu Bratislava sp. zn. 3Ds 1/2016 porušené boli.

2./ Zrušuje rozhodnutie Odvolacieho disciplinárneho senátu Bratislava sp. zn. 2 Dso 3/2017 z 28.9.2017 a vec mu vracia na ďalšie konanie. Odvolací disciplinárny súd je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom ústavného súdu.

3./ Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1,00 EUR (slovom jedno EURO), ktoré je Súdna rada SR v Bratislave povinná mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

7. Napokon sťažovateľ žiada, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho senátu sp. zn. 2 Dso 3/2017 z 28. septembra 2017 a uložil Súdnej rade Slovenskej republiky a prezidentovi Slovenskej republiky, aby sa dočasne zdržali vykonávania právoplatného rozhodnutia či oprávnení im priznaných právoplatným rozhodnutím, a to až do času, keď ústavný súd vo veci rozhodne.

II.

8. Z odvolania sťažovateľa z 15. februára 2017 podaného obhajcom vyplýva, že proti rozhodnutiu senátu sp. zn. 3 Ds 1/2016 zo 14. februára 2017 podáva odvolanie, ktoré odôvodní po doručení písomného vyhotovenia rozhodnutia.

8.1 Z doplnenia dôvodov odvolania zo 6. apríla 2017 podaného obhajcom vyplýva:

Vo vzťahu k 1. skutku poukazuje na to, že príslušné rozhodnutia vypracoval riadne a včas. To, že sa v spise nachádza prípis z krajského súdu, v ktorom má byť uvedené upozornenie na ukončenie lehoty väzby, nezistil, nebol na to upozornený ani súdnou tajomníčkou. Doba väzby sa obžalovanému [REDAKOVANÉ] započítava do výkonu trestu, a preto týmto konaním sťažovateľa nevznikla ujma ani obžalovanému, ani štátu. Zdôrazňuje, že skutku sa mal dopustiť pred právoplatnosťou rozhodnutia disciplinárneho senátu vo veci sp. zn. 4 Ds 4/2014 z 22. mája 2015, a preto mu nemal byť uložený samostatný trest.

Vo vzťahu k 2. skutku uvádza, že návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný 25. januára 2016, a to na podnet krajského súdu zo 17. júla 2015, ktorý bol nepochybne predsedovi okresného súdu doručený do vlastných rúk pred 25. júlom 2015. V tomto smere senát neakceptoval návrh sťažovateľa na doplnenie dokazovania pre účely objektívneho preukázania momentu, keď sa predseda okresného súdu dozvedel o disciplinárnom previnení. Návrh bol podaný po uplynutí 6-mesačnej zákonnej lehoty, resp. nebola odstránená pochybnosť o čase oboznámenia sa predsedu okresného súdu s disciplinárnym previnením. Senát sa uspokojil iba s dátumom, kedy bola táto písomnosť zapísaná do denníka Spr, čo však nie je moment doručenia, resp. moment oboznámenia sa s disciplinárnym previnením.

Vo vzťahu k 3. skutku uvádza, že 27. októbra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 59/2010 po záverečných rečiach prokurátora, obhajkyne a obžalovaného [REDAKOVANÉ] bol vynesenej oslobodzujúci rozsudok. V tom čase bola asistentkou senátu [REDAKOVANÉ], ale na hlavnom pojednávaní ju zastupovala asistentka [REDAKOVANÉ]. K zálohovaniu zápisnice nedošlo a nebolo možné ju po nástupe [REDAKOVANÉ] vytlačiť. Kópie záverečných rečí sťažovateľ nemohol založiť do spisu, pretože neboli robené v kópiách. Nezálohovanie kópie zápisnice potvrdila v spise aj [REDAKOVANÉ]. Spis bol 1. apríla 2015 zaslaný krajskému súdu, z ktorého sa 3. augusta 2015 vrátil na okresný súd. Spis sa nevrátil do pôvodného senátu, ale bol v kancelárii predsedu okresného súdu do januára 2016, keď sťažovateľ dostal príkaz vyjadriť sa k nemu a urobiť rekonštrukciu časti spisu. V tejto súvislosti sťažovateľ navrhol vypočuť asistentky senátu a pracovníčky okresného súdu, avšak senát tieto dôkazné návrhy neakceptoval. Skutočnosť, že spisy sa bežne nenachádzali v senáte, ale u predsedu okresného súdu, by vedela preukázať aj súdna tajomníčka dr. [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ teda

objektívne nemohol vykonať nápravu v spise, keďže ho nemal k dispozícii a pokyn na rekonštrukciu spisu musí dať predseda okresného súdu. Nevykonaním navrhovaných dôkazov nebolo možné objektívne objasniť tento skutok a senát vychádzal z neúplne zisteného skutkového stavu. Návrhy na doplnenie dokazovania senát neakceptoval z dôvodu, že údajne neboli predložené písomne.

Podľa názoru sťažovateľa skutkové zistenia senátu sú neúplné a senát sa nevysporiadal so všetkými námietkami, ktoré v konaní uvádzal. Dôkazy vyhodnotil v prospech predsedu okresného súdu a neriadil sa príslušnými ustanoveniami o ukladaní súhrnného trestu. Sťažovateľ navrhuje, aby sa v prípade uznania viny postupovalo v zmysle zásad pre ukládanie súhrnného trestu, a to vzhľadom na právoplatnosť rozhodnutia sp. zn. 4 Ds 4/2014 z 22. mája 2015.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby odvolací senát vo vzťahu k 2. skutku konanie zastavil a vo vzťahu k 1. a 3. skutku rozhodnutie senátu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

9. Z upovedomenia odvolacieho senátu sp. zn. 2 Dso 3/2017 z 11. júla 2017 adresovaného sťažovateľovi vyplýva, že v odvolacej disciplinárnej veci sťažovateľa sa určuje termín ústneho pojednávania na 28. september 2017 o 10.00 h. Upovedomenie obsahuje tiež tento text: *„Zároveň Vás vyzývame, že ak sa nebudete môcť tohto verejného zasadnutia zúčastniť, aby ste predložili najneskôr do 5 dní odo dňa doručenia tejto výzvy lekárske potvrdenie ošetrojúceho lekára o tom, že sa verejného zasadnutia nezúčastníte, pretože by to ohrozovalo Váš život alebo závažne zhoršilo Váš zdravotný stav alebo z dôvodu, že by ste touto účasťou rozširoval nebezpečnú nákazlivú ľudskú chorobu. Ak nevyhoviete tejto výzve alebo sa verejného zasadnutia nezúčastníte, bude sa konať verejné zasadnutie vo Vašej neprítomnosti.“*

Z doručenky vyplýva, že sťažovateľ upovedomenie prevzal 14. júla 2017.

10. Z upovedomenia odvolacieho senátu sp. zn. 2 Dso 3/2017 z 11. júla 2017 adresovaného obhajcovi vyplýva, že v odvolacej disciplinárnej veci sťažovateľa sa určuje termín ústneho pojednávania na 28. september 2017 o 10.00 h.

Z doručenky vyplýva, že obhajca upovedomenie prevzal 14. júla 2017.

11. Zo žiadosti obhajcu sťažovateľa z 25. septembra 2017 odoslanej elektronicky 26. septembra 2017 a do podateľne v origináli doručenej 28. septembra 2017 vyplýva, že sťažovateľ žiada o odročenie ústneho pojednávania stanoveného na 28. september 2017, a to pre jeho zlý zdravotný stav dokladovaný potvrdením o dočasnej práceneschopnosti s tým, že zdravotný stav mu neumožňuje zúčastniť sa pojednávania. Zároveň obhajca ospravedlňuje aj svoju neúčasť na pojednávaní s poukazom na žiadosť sťažovateľa.

12. Z potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti vydaného [REDAKOVANÉ] vyplýva, že sťažovateľ bol práceneschopný od 25. septembra 2017 s diagnózou F 43.2.

13. Z výmenného listu – poukazu na odborné vyšetrenie, ošetrovanie, ústavné liečenie z 25. mája 2017 (zrejme správne má byť 25. septembra 2017, pozn.) vystaveného lekárom, ktorého meno na pečiatke je nečitateľné, vyplýva, že vzhľadom na závery odborného lekára neodporúča účasť sťažovateľa na pojednávaní 28. septembra 2017.

14. Z rozhodnutia odvolacieho senátu sp. zn. 2 Dso 3/2017 z 28. septembra 2017 vyplýva, že ním bolo zrušené rozhodnutie senátu sp. zn. 3 Ds 1/2016 zo 14. februára 2017, a sťažovateľ bol zároveň uznaný vinným za tie isté tri skutky (ktorých znenie je uvedené v časti I) s tým, že v 1. skutku sa dopustil závažného disciplinárneho previnenia nezlučiteľného s funkciou sudcu podľa § 116 ods. 3 písm. b) zákona o sudcoch a v 2. a 3. skutku závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. f) zákona o sudcoch, za čo sa mu ukladá podľa § 117 ods. 5 zákona o sudcoch disciplinárne opatrenie – odvolanie z funkcie sudcu.

Podľa konštatovania predsedu odvolacieho senátu tento určil termín odvolacieho ústneho pojednávania na 4. máj 2017, avšak sťažovateľ 3. mája 2017 žiadal zrušiť termín a určiť iný z dôvodu jeho práceneschopnosti. Opatrením predsedu odvolacieho senátu bol určený nový termín na 8. jún 2017, avšak 29. mája 2017 sťažovateľ požiadal o odročenie pojednávania a pripojil potvrdenie všeobecného lekára. Predseda odvolacieho senátu určil nový termín pojednávania na 28. septembra 2017, pričom osobitne v upovedomení sťažovateľa poučil, že ak sa nebude môcť pojednávania zúčastniť, aby predložil lekárske potvrdenie ošetrojúceho lekára o tom, že sa pojednávania nezúčastní, pretože by to

ohrozovalo jeho život, vážne zhoršilo jeho zdravotný stav alebo z dôvodu, že by takouto účasťou rozširoval nebezpečnú nákazlivú ľudskú chorobu (§ 122 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 2 zákona o sudcoch). Zároveň bol sťažovateľ upozornený, že ak tejto výzve nevyhoví alebo sa pojednávania nezúčastní, bude sa konať v jeho neprítomnosti. Sťažovateľ prostredníctvom obhajcu odoslal mailom 25. septembra 2017 žiadosť o odročenie pojednávania určeného na 28. september 2017 v podstate z rovnakých dôvodov ako v predchádzajúcom prípade s poukazom na svoj zdravotný stav (bližšie nekonkretizovaný) a s priložením kópie potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti, ktorá mala začať plynúť od 25. septembra 2017. Mail bol odvolaciemu senátu doručený 26. septembra 2017. Sťažovateľ svoje elektronické podanie písomne alebo ústne do zápisnice do 3 dní, resp. do momentu konania pojednávania (28. septembra 2017) nepotvrdil (§ 62 ods. 1 posledná veta Trestného poriadku).

Odvolací senát koná v zásade dvoma spôsobmi na verejnom a neverejnom zasadnutí. Kritériá týchto zasadnutí nie sú v zákone o sudcoch konštituované. Z toho dôvodu odvolací senát mohol aplikovať primerane iba podmienky uvedené v ustanovení § 293 ods. 5 Trestného poriadku s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 2 zákona o sudcoch, podľa ktorého verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obvineného aj vtedy, ak mu upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo riadne a včas doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti. Sťažovateľ napriek poučeniu v upovedomení, súc si vedomý obsahu trestnoprávnych ustanovení, sa riadne a včas neospravedlnil, a preto sa pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti.

Účasť obhajcu na pojednávaní upravuje ustanovenie § 127 ods. 1 poslednej vety zákona o sudcoch, podľa ktorého ak si sudca zvolí obhajcu, má obhajca právo zúčastniť sa na pojednávaní. Obhajca sťažovateľa napriek včasnému upovedomeniu (ktoré prevzal 14. júla 2017) toto právo nevyužil, a preto odvolací senát konal i v jeho neprítomnosti.

Podľa názoru odvolacieho senátu je odvolanie sťažovateľa čiastočne dôvodné.

Čo sa týka 1. skutku, odvolací senát v zhode so senátom konštatuje, že sťažovateľ vo väzobnej veci po doručení obžaloby nerozhodoval o trvaní väzby v zmysle § 238 ods. 3 Trestného poriadku, a to napriek písomnému upozorneniu krajského súdu a vráteniu spisu 8. júla 2015 s upozornením, že lehota väzby trvá do 10. júla 2015. Sťažovateľ však ďalšie takmer 4 mesiace ponechal obžalovaného [REDAKOVANÉ] vo väzbe bez súdneho rozhodnutia, a to

až do 6. novembra 2015, keď bol prepustený na slobodu uznesením krajského súdu, a to napriek tomu, že spis mal stále k dispozícii až do dňa jeho predloženia krajskému súdu. Odvolací senát nevezal do úvahy obranné prednesy sťažovateľa týkajúce sa jeho nevedomosti o písomnom upozornení krajského súdu ani snahu zmierniť vlastnú zodpovednosť s poukazom na fakt, že v konečnom dôsledku nezákonný výkon väzby bol započítaný do výkonu trestu odňatia slobody. Čo sa týka námietky premlčania subjektívnej lehoty k tomuto skutku, odvolací senát si osvojuje záver senátu, podľa ktorého návrh na začatie disciplinárneho konania doručený 25. januára 2016 bol podaný v zákonných lehotách.

K 2. skutku je potrebné uviesť, že z obsahu spisu okresného súdu bolo preukázané, že sťažovateľ bez akýchkoľvek zistených objektívnych dôvodov po vyhlásení rozsudku 7. decembra 2009 ho písomne vyhotovil až 26. augusta 2010 a po tom, ako bol rozsudok až 13. mája 2013 doručený obžalovanému, vydal pokyn na predloženie spisu krajskému súdu až 10. novembra 2014. Odvolací senát ani v tomto prípade neprijal námietky sťažovateľa smerujúce proti nedodržaniu subjektívnej lehoty na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, pretože predseda okresného súdu bol upozornený – oboznámený s obsahom disciplinárneho poklesku sťažovateľa až po doručení podania z krajského súdu z 27. júla 2015, ktoré bolo v rovnaký deň evidované na okresnom súde. Preto i v tomto skutku bolo preukázané dodržanie zákonných lehôt podľa § 120 ods. 7 zákona o sudcoch.

V súvislosti s 3. skutkom odvolací senát konštatuje, že sťažovateľ nevykonal žiaden úkon smerujúci k zisteniu, prečo zápisnica o hlavnom pojednávaní nebola písomne vyhotovená, a následne nepostupoval v zmysle príslušných predpisov, pretože až 19. marca 2015 dal pokyn na predloženie spisu krajskému súdu, ktorý ho 3. augusta 2015 vrátil ako predčasne predložený s konštatovaním, že neobsahuje zápisnicu o hlavnom pojednávaní, ale ani zápisnicu o hlasovaní. Odvolacie námietky sťažovateľa poukazujúce na zodpovednosť asistentiek, resp. súdnej tajomníčky nemohli byť chápané ako relevantné, keďže sťažovateľ ako sudca, resp. predseda senátu je vždy zodpovedný za perfektnosť úkonu, ktorý vykonal, ako aj za zápisnicu vyhotovenú z takéhoto úkonu.

Po právnej stránke odvolací senát zdôrazňuje, že sťažovateľ bol uznaný vinným rozhodnutím senátu sp. zn. 4 Ds 4/2014 z 22. mája 2015 zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. b) a g) zákona o sudcoch v 57 bodoch prieskumov

v konaniach a v 58. bode bol uznaný vinným, že v 25 občianskoprávných opatrovníckych veciach a veciach starostlivosti o maloletých, kde spôsobil taktiež priet'ahy, keď rozhodnutia nevyhotovil v zákonných lehotách a nepožiadal ani o predĺženie lehôt. Za tieto skutky mu bolo uložené disciplinárne opatrenie – zníženie funkčného platu o 50 % na obdobie 6 mesiacov. Toto rozhodnutie sa stalo právoplatným 1. augusta 2015.

Vo väzobnej trestnej veci (1. skutok) sťažovateľ rozhodoval o najdôležitejšom práve občana, keď na podklade zákonných podmienok obmedzoval jeho osobnú slobodu. Preto v dobe, keď mu bol spis predložený, disponoval ním a rozhodoval sám o ďalšom postupe, resp. spolurozhodoval v senáte, bol povinný konať vždy prednostne a urýchlene a v každom štádiu konania skúmať dôvodnosť väzby. Ak teda sťažovateľ od 10. júla do 6. novembra 2015 napriek upozorneniu krajského súdu nekonal a bez akýchkoľvek objektívnych prekážok nerozhodol o väzbe, narušil vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu a ohrozil dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov podľa § 30 ods. 1 zákona o sudcoch. Nevykonával svoje povinnosti svedomito, plynulo a bez zbytočných priet'ahov, ako mu to vyplývalo z ustanovenia § 30 ods. 4 zákona o sudcoch. Na podklade takto zistených porušení povinností sudcu a na pozadí predchádzajúceho uznania viny zo závažného disciplinárneho previnenia bolo potrebné konanie sťažovateľa v 1. skutku právne kvalifikovať ako recidívu závažného disciplinárneho previnenia v zmysle § 116 ods. 3 písm. b) zákona o sudcoch, teda ako závažné disciplinárne previnenie nezlučiteľné s funkciou sudcu.

Vo vzťahu k 2. skutku dospel odvolací senát k záveru, že sťažovateľ bez zjavnej existencie objektívnych prekážok pri výkone jeho funkcie spôsobil vlastným zavineným konaním nedôvodné priet'ahy v rozpore so základnými povinnosťami sudcu uvedenými v ustanoveniach § 30 ods. 1 a 4 zákona o sudcoch, pretože nekonal svedomito, plynulo a bez zbytočných priet'ahov, čím ohrozil dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Páchanie tohto skutku však sťažovateľ ukončil 10. novembra 2014, teda pred 1. augustom 2015, keď nadobudlo právoplatnosť skoršie rozhodnutie senátu sp. zn. 4 Ds 4/2014 z 22. mája 2015. Z týchto dôvodov 2. skutok bolo potrebné kvalifikovať ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f) zákona o sudcoch.

Rovnako ani v prípade 3. skutku si odvolací senát neosvojil právny názor senátu. Hoci skutok v rozhodnutí senátu je časovo ukončený 3. augusta 2015, avšak sťažovateľ

predložil spis odvolaciemu senátu na rozhodnutie ešte 1. apríla 2015 a od tej doby mal spis bez subjektívneho zavinenia sťažovateľa v dispozícii odvolací senát. Preto ani tento skutok nebolo možné vyhodnotiť ako recidívu vo vzťahu k skoršiemu disciplinárnemu odsúdeniu z 22. mája 2015 (na rozdiel od 1. skutku), ale iba ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f) zákona o sudcoch.

III.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

A.

17. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie označených práv smeruje proti postupu senátu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ds 1/2016 a jeho rozhodnutiu zo 14. februára 2017, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti rozhodnutiu senátu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal odvolací senát v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľ právo podať odvolanie proti rozhodnutiu senátu aj využil.

B.

18. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie označených práv postupom odvolacieho senátu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Dso 3/2017 a jeho rozhodnutím z 28. septembra 2017, treba uviesť, že ústavný súd považuje časť uplatnených námietok sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú. Vo všeobecnosti možno uviesť, že ide jednak o tie námietky, ktoré sú uplatnené v sťažnosti podanej ústavnému súdu, ako aj v doplnení dôvodov odvolania zo 6. apríla 2017, ale tiež o tie námietky, ktoré smerujú proti procesnému postupu odvolacieho senátu.

19. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

20. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať

ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

21. Vo vzťahu k 1. skutku sťažovateľ v podanej sťažnosti, ako aj v doplnení dôvodov odvolania namieta, že nevedel o prípise krajského súdu upozorňujúcom na ukončenie lehoty väzby, resp. na potrebu rozhodnúť o jej ďalšom (ne)trvaní, pričom nebol na túto skutočnosť ani upozornený súdnou tajomníčkou. V dôsledku uvedených skutočností nemal vedomosť o tom, že lehota väzby uplynula. Ďalej namieta, že doba väzby obžalovaného [REDACTED] sa započítala do výkonu trestu, v dôsledku čoho konaním sťažovateľa nevznikla nikomu ujma. Napokon namieta, že sa skutku dopustil pred právoplatnosťou skoršieho rozhodnutia senátu sp. zn. 4 Ds 4/2014 z 22. mája 2015, v dôsledku čoho mu nemal byť za tento skutok uložený samostatný trest.

22. Podľa názoru ústavného súdu odvolací senát dostatočne a presvedčivo vysvetlil, prečo nebolo možné na námietky sťažovateľa prihliadnuť. Ústavnému súdu sa žiada uviesť, že je celkom neakceptovateľný prístup sťažovateľa k tomuto skutku. Sťažovateľ totiž prenáša vlastnú primárnu a dominantnú zodpovednosť za dodržanie zákonného postupu pri obmedzovaní ústavného práva na osobnú slobodu na zamestnancov súdu, ktorí ho podľa jeho tvrdenia na lehotu väzby neupozornili, resp. do spisu nezaložili upozorňujúci prípis krajského súdu. Samotná táto obrana sťažovateľa svedčí o jeho celkom nesprávnom a nevhodnom prístupe ako sudcu oprávneného rozhodovať o obmedzovaní osobnej slobody. Do tejto kategórie možno zaradiť aj tú časť obrany sťažovateľa, v ktorej zdôrazňuje, že jeho konaním nikomu nevznikla ujma, keďže čas neoprávnene vykonanej väzby sa započítal do

výkonu uloženého trestu. Podľa názoru sťažovateľa teda je irelevantné, či sa väzba obžalovaného opierala o právoplatné súdne rozhodnutie alebo sa vykonávala bez takéhoto rozhodnutia, teda protiprávne, pretože rozhodujúce je, že i protiprávne vykonávaná väzba sa obžalovanému započítala do uloženého trestu odňatia slobody.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] bol z väzby prepustený až 6. novembra 2015, možno bez akýchkoľvek pochybností disciplinárne previnenie sťažovateľa považovať skutkovo za ukončené až týmto dňom (keďže až do tohto dňa bol obžalovaný [REDAKOVANÉ] protiprávne pozbavený osobnej slobody). Preto ani neobstojí námietka, podľa ktorej sa mu za tento skutok nemal ukladať samostatný trest, ale súhrnný trest v rámci skoršieho odsúdenia z 22. mája 2015.

23. Vo vzťahu k 2. skutku sťažovateľ v podanej sťažnosti, ako aj v doplnení dôvodov odvolania namieta nedodržanie 6-mesačnej subjektívnej lehoty na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania. Podľa jeho presvedčenia totiž podnet krajského súdu zo 17. júla 2015 bol nepochybne predsedovi okresného súdu doručený do vlastných rúk pred 25. júlom 2015, v dôsledku čoho predseda okresného súdu ako navrhovateľ sa o disciplinárnom previnení sťažovateľa dozvedel už skôr, a preto návrh na začatie disciplinárneho konania podaný 25. januára 2016 bol oneskorený. Dôkazné návrhy sťažovateľa, ktorými chcel preukázať presný časový moment, kedy sa predseda okresného súdu dozvedel o jeho disciplinárnom previnení, neboli akceptované. Senát sa uspokojil s dátumom, kedy písomnosť bola zavedená do denníka Spr.

Podľa zistenia odvolacieho senátu sa predseda okresného súdu dozvedel o disciplinárnom poklesku sťažovateľa až po doručení podania z krajského súdu 27. júla 2015, ktoré bolo toho istého dňa evidované na okresnom súde.

Možno konštatovať, že odvolací senát na základe existujúcich listinných dôkazov vyvodil jednoznačný skutkový záver týkajúci sa časového momentu rozhodného pre začatie plynutia subjektívnej 6-mesačnej premlčacej lehoty. To zároveň dostatočne vysvetľuje, prečo nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie navrhované v tomto smere sťažovateľom.

24. Vo vzťahu k 3. skutku sťažovateľ v podanej sťažnosti, ako aj v doplnení dôvodov odvolania namieta, že pochybenie spôsobila zastupujúca asistentka, ktorá zápisnicu

o pojednávaní nezálohovala a nebolo ju následne možné vytlačiť. Po zaslaní spisu krajskému súdu 1. apríla 2015 a po jeho vrátení 3. augusta 2015 sa spis nedostal ku sťažovateľovi, pretože ho mal u seba predseda okresného súdu do januára 2016. Ani v tejto súvislosti neboli dôkazné návrhy sťažovateľa akceptované. Sťažovateľ podľa vlastného presvedčenia objektívne nemohol urobiť nápravu, lebo súdny spis nemal k dispozícii, pričom jeho rekonštrukciu podľa § 198 spravovacieho poriadku musí zadať predseda okresného súdu.

Podľa názoru odvolacieho senátu obrana sťažovateľa poukazujúca na zodpovednosť asistentiek, resp. súdnej tajomníčky nemohla byť chápaná ako relevantná, keďže sudca, resp. predseda senátu je vždy zodpovedný za perfektnosť úkonu, ktorý vykonal, a za zápisnicu z takéhoto úkonu.

Ústavný súd k tomu dodáva, že na disciplinárnej zodpovednosti sťažovateľa by nič nemohla zmeniť ani ním tvrdená okolnosť, podľa ktorej v neskoršej fáze po vrátení spisu z krajského súdu 3. augusta 2015 mal byť spis u predsedu okresného súdu až do januára 2016, čo sťažovateľovi bránilo rekonštrukciu chýbajúcich zápisníc realizovať. O skutočnosti, že písomné vyhotovenie zápisníc sa nedalo realizovať pre ich nezálohovanie v elektronickej podobe, sa musel sťažovateľ dozvedieť ešte pred 1. aprílom 2015, keď spis bez týchto zápisníc predložil krajskému súdu.

25. Napokon sťažovateľ v podanej sťažnosti, ako aj v doplnení dôvodov odvolania vo vzťahu ku všetkým trom skutkom namieta, že sa pri uznaní jeho viny nepostupovalo v zmysle zásad pre ukládanie súhrnného trestu, a to vzhľadom na moment právoplatnosti skoršieho disciplinárneho rozhodnutia sp. zn. 4 Ds 4/2014 z 22. mája 2015.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na ustanovenie § 150 ods. 2 zákona o sudcoch pri ukladaní disciplinárnej sankcie treba primerane postupovať podľa všeobecnej časti Trestného zákona.

V prípade 1. skutku (ako to je už konštatované) bol tento skutok spáchaný (dokončený) 6. novembra 2015, teda v momente, keď došlo k prepusteniu obžalovaného

██████████ z väzby. Preto v tomto prípade uloženie súhrnného trestu neprichádzalo do úvahy.

Naproti tomu námietka sťažovateľa vo vzťahu k 2. a 3. skutku sa na prvý pohľad javí ako dôvodná. Tieto skutky boli totiž spáchané prv, ako bolo skorším rozhodnutím senátu vyhlásené odsudzujúce rozhodnutie za iné jeho disciplinárne previnenie (za rozhodujúci moment treba pritom správne považovať moment vyhlásenia prvostupňového odsudzujúceho rozhodnutia, nie teda moment právoplatnosti odsudzujúceho rozhodnutia, ako to mylne tvrdí sťažovateľ).

Vzhľadom na uvedené vo vzťahu k 2. a 3. skutku mal byť sťažovateľovi uložený súhrnný trest, teda postupom podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona mal byť zároveň s uznaním viny za 2. a 3. skutok zrušený výrok o sankcii disciplinárneho rozhodnutia z 22. mája 2015 a nahradený novou súhrnnou sankciou, ktorá v zásade mala byť prísnejšia ako pôvodná sankcia (zníženie platu o 50 % na dobu 6 mesiacov). Popri tom za 1. skutok mala byť sťažovateľovi uložená samostatná sankcia.

26. Podľa názoru ústavného súdu však pochybenie, ktorého sa odvolací senát dopustil, bolo v prospech sťažovateľa, keďže v rámci inštitútu súhrnného trestu v zásade mala byť sankcia uložená v skoršom disciplinárnom konaní sprísnená, k čomu však nedošlo. Možno preto povedať, že pri správnej aplikácii dotknutých ustanovení mal byť sťažovateľ potrestaný prísnejšie. Ústavný súd zároveň dodáva, že k uloženiu prísnejšej sankcie ako súhrnnej sankcie by za konkrétnych okolností daného prípadu nemohlo dôjsť, pretože prípadné sprísnenie skoršej sankcie (či už čo sa týka miery zníženia platu alebo dĺžky obdobia zníženia platu) by sa nedalo realizovať, keďže sťažovateľ by bol zároveň samostatnou sankciou za 1. skutok zbavený výkonu funkcie sudcu.

27. Všetky uvedené skutočnosti viedli preto ústavný súd k záveru, že nie je potrebné do výroku o uloženom disciplinárnom opatrení z pohľadu zásad o ukladaní súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona zasahovať.

28. V súvislosti s procesným postupom odvolacieho senátu, ktorý konal a rozhodol v odvolacom konaní v neprítomnosti sťažovateľa a jeho obhajcu, sťažovateľ namieta predovšetkým, že odvolacie pojednávanie sa uskutočnilo, hoci sa tak on, ako aj jeho obhajca

riadne ospravedlnili. Stalo sa tak aj napriek tomu, že mu hrozilo najprísnejšie disciplinárne opatrenie, a preto s použitím § 150 ods. 2 zákona o sudcoch bolo potrebné postupovať podľa § 252 ods. 3, resp. § 293 ods. 6 Trestného poriadku vylučujúceho možnosť konať v neprítomnosti obvineného v prípade zločinu so sadzbou nad 10 rokov odňatia slobody. V rozpore s tvrdením odvolacieho senátu sťažovateľ nedostal špeciálne predvolanie na odvolacie pojednávanie, v ktorom by bolo uvedené poučenie, ako to tvrdí odvolací senát. Navyše, ustanovenie § 122 ods. 2 Trestného poriadku, na ktoré poukazuje odvolací senát v súvislosti s údajným poučením v predvolaní, žiaden takýto postup neupravuje. Uvedená možnosť existuje iba podľa Civilného sporového poriadku, ktorým sa však disciplinárne konanie neriadi. Nesprávne je aj konštatovanie odvolacieho senátu, podľa ktorého elektronické podanie so žiadosťou o odročenie pojednávania nebolo v 3-dňovej lehote písomne doplnené. Hodnoverne sa ospravedlnil aj obhajca, takže tvrdenie odvolacieho senátu o tom, že svoje právo účasti nevyužil, treba považovať za mylné, ba dokonca lživé.

29. Ústavný súd považuje za potrebné najprv zo skutkového hľadiska konštatovať, že podľa listinných dôkazov, ktoré si zadovážil, upovedomenie o odvolacom pojednávaní určenom na 28. september 2017 obsahovalo poučenie v tom znení, ako to uviedol odvolací senát vo svojom rozhodnutí. Opačné tvrdenie sťažovateľa bolo preto potrebné považovať za nepreukázané. Sťažovateľ iba tvrdil, že upovedomenie s poučením nedostal, keďže mu bolo doručené iba štandardné upovedomenie bez poučenia, avšak toto tvrdenie nepodložil dôkazom (upovedomením, ktoré podľa vlastného tvrdenia dostal).

Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že ustanovenie § 122 ods. 2 Trestného poriadku, na ktoré poukazuje odvolací senát v súvislosti s údajným poučením v predvolaní, žiaden takýto postup neupravuje, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ má pravdu. Podľa ustanovenia § 122 ods. 2 Trestného poriadku obvinenému musí byť daná možnosť podrobne sa k obvineniu vyjadriť, najmä súvisle opísať skutočnosti, ktoré sú predmetom obvinenia, uviesť skutočnosti, ktoré obvinenie zoslabujú alebo vyvracajú, a ponúknuť o nich dôkazy. Naproti tomu podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku v prípade ospravedlnenej neúčasti obvineného na úkone orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu zo zdravotných dôvodov je obvinený povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného

zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nákazlivej ľudskej choroby.

30. Možno konštatovať, že v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho senátu je zrejmá chyba v písaní, keď namiesto ustanovenia § 120 ods. 2 sa odkazuje na ustanovenie § 122 ods. 2 Trestného poriadku. Toto pochybenie však nič nemení na tom, že pri primeranom použití ustanovenia § 120 ods. 2 Trestného poriadku cestou § 150 ods. 2 zákona o sudcoch odvolací senát bol oprávnený vyžadovať od sťažovateľa, aby svoju neúčast' zo zdravotných dôvodov podložil lekársnym svedectvom s príslušným obsahom. Zároveň bol povinný sťažovateľa na možnosť takéhoto postupu upozorniť, resp. poučiť ho, čo sa aj stalo. Preto záver odvolacieho senátu, podľa ktorého sťažovateľ žiadosť o odročenie pojednávania nepodložil lekársnym svedectvom s požadovaným obsahom, obstojí.

31. Nemožno akceptovať ani námietku sťažovateľa, podľa ktorej aj napriek tomu, že mu hrozilo najprísnejšie disciplinárne opatrenie, a preto s použitím § 150 ods. 2 zákona o sudcoch bolo potrebné postupovať podľa § 252 ods. 3, resp. § 293 ods. 6 Trestného poriadku vylučujúceho možnosť konať v neprítomnosti obžalovaného v prípade zločinu so sadzbou nad 10 rokov odňatia slobody, bolo odvolacie pojednávanie vykonané v jeho neprítomnosti.

Uvedená právna úvaha sťažovateľa je založená na analógii vyplývajúcej z toho, že najprísnejšou sankciou za disciplinárne previnenie sudcu je odvolanie z funkcie, čomu by pri primeranom použití Trestného poriadku malo podľa názoru sťažovateľa zodpovedať v rámci posudzovania možnosti vykonať hlavné pojednávanie, resp. verejné zasadnutie o odvolaní v neprítomnosti obžalovaného aplikovanie úpravy týkajúcej sa zločinu so sadzbou nad 10 rokov odňatia slobody, teda zločinu s najprísnejšou trestnou sadzbou.

Podľa § 150 ods. 2 zákona o sudcoch pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sudcu sa primerane použije prvá časť Trestného zákona a na disciplinárne konanie sa primerane použije Trestný poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné.

Podľa názoru ústavného súdu hoci v rámci disciplinárneho konania treba odvolanie z funkcie sudcu považovať za najprísnejšie disciplinárne opatrenie, z povahy veci vyplýva, že túto sankciu nemožno porovnať s trestom odňatia slobody v rozpätí od 10 rokov až do

doživotného trestu. Preto postup podľa § 150 ods. 2 zákona o sudcoch v uvedenom smere neprichádza do úvahy.

32. Nemožno súhlasiť s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej sa hodnoverne ospravedlnil aj obhajca, takže tvrdenie odvolacieho senátu o tom, že svoje právo účasti nevyužil, je potrebné považovať za mylné, ba dokonca lživé. Ústavný súd považuje za podstatné, že na odvolacie pojednávanie riadne predvolaný obhajca síce svoju neúčasť ospravedlnil s poukazom na žiadosť sťažovateľa o odročenie odvolacieho pojednávania, avšak bez toho, aby ho odvolací senát vyrozumel o odročení odvolacieho pojednávania (resp. podľa všetkého aj bez toho, aby zisťoval u odvolacieho senátu, či bude alebo nebude žiadosti sťažovateľa o odročenie vyhovené), z vlastného rozhodnutia sa ho nezúčastnil, hoci nemohol s istotou vedieť, že žiadosti sťažovateľa o odročenie bude vyhovené.

33. Za dôvodnú možno považovať námietku sťažovateľa brojacu proti konštatovaniu odvolacieho senátu, podľa ktorého elektronické podanie so žiadosťou o odročenie pojednávania nebolo v 3-dňovej lehote písomne doplnené. Z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, je nepochybné, že elektronická žiadosť o odročenie pojednávania datovaná 25. septembra 2017 bola elektronicky doručená odvolaciemu súdu 26. septembra 2017 a originál podania bol doručený poštou 28. septembra 2017, teda nepochybne v zákonnej 3-dňovej lehote. Tento nesprávny záver odvolacieho senátu však nič nemení na tom, že samotná žiadosť sťažovateľa neobsahovala náležitosti, ktoré odvolací súd v súlade so zákonom požadoval.

C.

34. Ostatné námietky sťažovateľa, teda tie, ktoré boli uvedené iba v sťažnosti podanej ústavnému súdu, nie však aj v odôvodnení podaného odvolania, považuje ústavný súd za neprípustné.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

35. Hoci sťažovateľ podal proti rozhodnutiu senátu odvolanie, prevažnú časť námietok uplatňovaných v sťažnosti do podaného odvolania nezahrnul. V tomto rozsahu možno preto konštatovať, že i keď sťažovateľ formálne využil možnosť podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, z materiálneho hľadiska toto svoje právo využil iba nedôsledne, pretože celý rad námietok uvedených v sťažnosti v podanom odvolaní neuplatnil, hoci malo ísť o pochybenia, ktorých sa podľa názoru sťažovateľa dopustil už senát. Táto skutočnosť zakladá neprípustnosť tej časti argumentácie sťažovateľa, ktorá nebola do odvolania zahrnutá. Treba tiež dodať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že spomínanú argumentáciu neuplatnil v odvolaní z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

36. Keďže ústavný súd sťažnosť v celom rozsahu odmietol, nebolo potrebné osobitne sa zaoberať žiadosťou sťažovateľa o odloženie vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho senátu.

37. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018